

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 11 december 2018 met nummer RvVb-A-1819-0419
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0804-A

Verzoekende partij	de heer Rudi AERTS vertegenwoordigd door advocaat Jan STIJNS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3001 Leuven, Philipssite 5
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG vertegenwoordigd door de heer Tom ROOSEN
Tussenkommende partij	de heer Johan SCHREURS vertegenwoordigd door advocaat Gerald KINDERMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 3870 Scheers, Steenweg 161

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 17 juli 2017 de vernietiging van de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek van 13 augustus 2010 tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partij voor de regularisatie van een varkensstal op een mestkelder, een naastliggende mestkelder, vier voersilo's, de aanleg van steenslagverharding, de regularisatie van de inplanting van een varkensstal met dakoversteek, het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaalt op het perceel gelegen te 3660 Opglabbeek, Broekkantstraat 22, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 911N wordt geacht te zijn afwezen.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 8 november 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 17 april 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 23 oktober 2018.

Advocaat Sofie POUKENS die *loco* advocaat Jan STIJNS voor de verzoekende partij verschijnt, de heer Tom ROOSEN die voor de verwerende partij verschijnt en advocaat Gerald KINDERMANS die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 25 juni 2010 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van een varkensstal op een mestkelder, een naastliggende mestkelder, vier voedersilo's, de aanleg van steenslagverharding, de regularisatie van de inplanting van een varkensstal met dakoversteek, het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaalt op het perceel aan de Broekkantstraat 22.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Hasselt-Genk', vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, gedeeltelijk in woongebied en gedeeltelijk, voorbij de vijftig meter vanaf de rooilijn, in agrarisch gebied gelegen.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 25 juni 2010 tot en met 25 juli 2010 gehouden wordt, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 25 februari 2010 gunstig, onder voorbehoud van de inplanting van de varkensstal.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek verleent op 13 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent onder meer de verzoekende partij op 17 september 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 oktober 2010 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 26 oktober 2010 beslist de verwerende partij op 15 december 2010 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Op beroep van onder meer de verzoekende partij wordt de vergunningsbeslissing van 15 december 2010 van de verwerende partij met het arrest van 2 december 2014 met nummer A/2014/0825 vernietigd. Het arrest beveelt de verwerende partij om een beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de betekening van de uitspraak.

2.

Met het oog op een herstelbeslissing van de verwerende partij adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 19 februari 2015 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 20 mei 2015 om een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkommende partij te verlenen.

Op beroep van de verzoekende partij wordt de vergunningsbeslissing van 20 mei 2015 van de verwerende partij met het arrest van 2 mei 2017 met nummer RvVb/1415/0657/A/0649 vernietigd. Het aan de vernietiging ten grondslag liggende motief luidt dat de verwerende partij de beslissing buiten de door het vernietigingsarrest van 2 december 2014 opgelegde termijn van drie maanden genomen heeft.

3.

Met een aangetekende brief van 22 juni 2017 brengt de verwerende partij aan de advocaat van de verzoekende partij ter kennis dat wegens het verstrijken van de injunctietermijn van drie maanden het administratief derden-beroep tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek van 13 augustus 2010 geacht wordt te zijn afgewezen.

De stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingediend is. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN HET BEROEP – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel *juncto* artikel 4.3.1, §§1 en 2 VCRO, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“ ...

21. BEZWAREN - Door verzoeker werden in het kader van de administratieve procedure tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning op een uitgebreide wijze bezwaren geuit, met name middels bezwaarschriften d.d 14.09.2010 en 19.11.2010 (zie stukken 11-12). Deze bezwaren werden vervolgens herhaald en verder toegelicht ter

gelegenheid van de hoorzittingen van de Bestendige Deputatie d.d. 26.10.2010 en 24.02.2015 en tevens ter gelegenheid van de eerdere annulatieprocedures ingeleid bij verzoekschrift d.d. 14.01.2011 en 06.07.2015.

22. Ook door de PSA werd diens resoluut negatief advies opzichts de vergunningsaanvraag op een uitgebreide wijze toegelicht, dit zowel in diens advies d.d. 25.10.2010 als 19.02.2015 (zie stukken 3-6).

23. *Samengevat behelzen de bezwaren opzichts de vergunningsaanvraag voornamelijk:*

- (i) *Het gegeven dat de meeste bebouwing reeds ter plaatse zijn ingeplant noopt er niet toe te leiden dat op een soepelere en snellere wijze kan overgegaan worden tot het aanreiken van een vergunning;*
- (ii) *De varkensstal met mestkelder valt geenszins onder de dekking van de vergunning afgeleverd anno 1969. Alsdan werd immers een vergunning afgeleverd voor een kippenstal zónder kelder. Hiernaast mag niet worden vergeten dat het niet enkel een regularisatie van de pseudo-vergunde varkensstal gaat doch ook om andere inrichtingen (zoals een naastliggende mestkelder, vier voedersilo's, de aanleg van steenslagverharding, het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaat, etc.).*
- (iii) *De uitbreiding zorgt voor een onaanvaardbare toename van de hinder op vlak van geur, uitzicht, geluid, enz Deze toename is des te meer onverantwoord gezien de inplanting op een dergelijke dichte afstand tot naastliggende woningen*
- (iv) *Door de inplanting kan de visuele hinder niet beperkt worden door desgevallend een groenbuffer De stal is immers vlakbij de perceelsgrens ingeplant zodat het aanleggen van een groenbuffer onmogelijk is geworden Daarnaast worden de 4 hoge voedersilo's alsook langs de perceelsgrens ingeplant, ook het voorzien van een groenbuffer van een dergelijke hoogte dat deze de silo's aan het zicht onttrekken worden, is praktisch gezien onmogelijk.*
- (v) *Rekening houdende met de onmiddellijk omgeving, zijnde in de eerste plaats de naastliggende percelen bebouwd met woningen, schendt de vergunningsaanvraag de goede ruimtelijke ordening (rekeninghoudende met afwegingselementen zoals de functionele inpasbaarheid, mobiliteitsimpact, schaal, ruimtegebruik, bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, hinderaspecten, gezondheid, veiligheid, etc.).*

24. **MOTIVERINGSVERPLICHTING** - *Conform het motiveringbeginsel betaamt het een vergunningverlenende overheid de redenen toe te lichten dewelke haar tot het nemen van een bepaalde beslissing hebben gebracht Concreet dienen de feitelijke en juridische redenen worden aangegeven waarop de administratieve rechtshandeling is gesteund*

De feitelijke juistheid van de motieven houdt in dit verband in in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn. Langs de andere zijde, juridisch aanvaardbare motieven houden in dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten m.a.w. gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis. (...)

Uitgesplitst, vereist de materiële motiveringsplicht dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (zie arrest RvS d.d. 06.07.2010, nr. 206.433).

25. Tenslotte dient de materiele motivering door een vergunningsverlenende overheid des te zorgvuldiger, uitgebreider en concreter te gebeuren wanneer, zoals in voorliggend dossier, bezwaren werden geuit door een derde belanghebbenden én een negatief advies voorligt van de PSA (...):

(...)

26. *BESTREDEN BESLISSING* - Wanneer evenwel naar de bestreden beslissing wordt gekeken, met name de stilzwijgende afwijzing van het beroep van verzoeker meegedeeld per schrijven d.d. 22.06.2017, dient vastgesteld te worden dat op geen enkele wijze standpunt wordt ingenomen opzichts de ingediende bezwaren en/of het negatief verslag van de PSA, om alsnog tot bevestiging van de vergunning te besluiten (zie stuk 1):

(...)

27. *SCHENDING* - Door het beroep van verzoeker af te wijzen en het negatief advies van de PSA te verloochenen middels stilzwijgende toekenning van een vergunning, schendt de bestreden beslissing dan ook het materieel motiveringsbeginsel juncto art. 4.3.1 §1-2 VCRO en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Dergelijk besluit tot schending is immers vaste rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbeslissing bij een stilzwijgend afwijzen van een derdenberoep tegen een afgeleverde vergunning. Dergelijke verloochening van de nood tot behoorlijk bestuur is des te flagranter nu in voorliggend dossier eveneens een uitgebreid toegelicht negatief advies van de PSA voorligt.

...”

2.

De verwerende partij stelt:

“ ...

Ons college wenst in dit verband enkel op te merken dat ons college, nadat het zich voor een tweede maal uitdrukkelijk had uitgesproken over het administratief beroep van de huidige verzoekende partij tegen de eerdere vergunningsbeslissing van 30 juli 2010 van het college van burgemeester en schepenen van Opglabbeek, ten gevolge van het (tweede) vernietigingsarrest van uw Raad van 2 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0813 (uitgesproken met toepassing van de zogenaamde Imbos-rechtspraak van de Raad van State), niets anders kon dan vaststellen dat het niet langer bevoegd was om zich uit te spreken over het administratief beroep en het beroep moest geacht hebben, met toepassing van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, impliciet te hebben afgewezen.

Het ontbreken van een uitdrukkelijke en gemotiveerde beslissing van ons college moet dan ook in deze context worden bekeken.

...”

3.

De tussenkommende partij voert aan:

“ ...

Verzoeker in tussenkomst gaat geenszins akkoord het verzoek tot nietigverklaring, zoals dit werd ingediend door verzoekende partij.

Er werd één middel aangebracht door verzoeker tot nietigverklaring, met name de zogenaamde schending van het materieel motiveringsbeginsel, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Er wordt daarbij verwezen naar het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar.

Het is duidelijk voorzien in de regelgeving wat de gevolgen zijn van het niet nemen van een tijdige beslissing door de deputatie van de provincie Limburg, met name dat het ingediende beroep als afgewezen dient te worden beschouwd.

Art. 4.8.2 V.C.R.O. stelt dat beroep kan worden aangetekend tegen een stilzwijgende bestuurlijke beslissing welke uiteraard alsdan even rechtsgeldig is als een uitdrukkelijke beslissing.

In geval van vernietiging van deze stilzwijgende beslissing dient de deputatie van de provincie Limburg over een nieuwe termijn te kunnen beschikken om een nieuwe beslissing te nemen, binnen de termijn zoals bepaald door de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Alvorens verder te besluiten omtrent de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoekschrift tot nietigverklaring, wenst verzoeker in tussenkomst vooreerst kennis te nemen van het standpunt dat desbetreffend zal worden ingenomen door de Deputatie van de provincie Limburg, zodat voorbehoud wordt gemaakt voor het neerleggen van een bijkomende schriftelijke uiteenzetting of memorie namens de tussenkomende partij.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO bepaalt dat het administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen als de deputatie geen beslissing binnen de toepasselijke vervalttermijn genomen heeft. Daaruit volgt dat bij ontstentenis van een tijdige beslissing er een fictieve afwijzende beslissing tot stand komt.

De beslissingstermijn van drie maanden die het vernietigingsarrest van 2 december 2014 met nummer A/2014/0825 aan de verwerende partij opgelegd heeft, is een vervalttermijn. Een vernietigingsarrest van de Raad kon de wettelijke aard van de beslissingstermijn van de deputatie niet wijzigen (RvS 17 maart 2015, nr. 230.559).

Omdat de verwerende partij geen beslissing binnen die vervalttermijn genomen heeft, wordt het administratief beroep van de verzoekende partij met toepassing van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO geacht te zijn afgewezen.

2.

Op stilzwijgende vergunningsbeslissingen is het ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur van de materiële motiveringsplicht van toepassing, dat vereist dat de beslissing steunt op in rechte en in feite aanvaardbare motieven waarvan het bestaan uit het administratief dossier blijkt.

De verzoekende partij heeft in haar administratief beroepschrift van 17 september 2010 de weigering van de aangevraagde vergunning geargumenteed. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft geadviseerd om het beroep in te willigen en de aanvraag niet te vergunnen. De vergunningsbeslissing van 15 december 2010 werd met het arrest van 2 december 2014 vernietigd wegens niet afdoende motivering van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Het is onmogelijk te beoordelen op welke gronden de stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep van de verzoekende partij steunt.

3.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. ONDERZOEK VAN HET VERZOEK TOT TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift dat de verwerende partij volgende injuncties en een dwangsom opgelegd worden:

“ ...

29. *Onverminderd de actueel bestreden beslissing een stilzwijgende afwijzing van het derdenberoep van verzoeker betreft, is de houding aangenomen door de Bestendige Deputatie ten overstaan van de vergunningstoekenning alsook zijn haar eerdere flagrante motiveringsbochten om tot het aanreiken van een vergunning te besluiten, gekend. Hiertoe kan immers gekeken worden naar haar beslissing d.d. 15.12.2010 (zie stuk 4) en d.d. 20.05.2015 (zie stuk 7).*

30. *Conform art. 37§1, 3° van hiernavermeld decreet beschikt de Raad voor Vergunningsbetwistingen over een injunctiebevoegdheid in het kader waarvan deze kan bevelen dat bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing specifieke kennelijk onredelijke motieven niet meer betrokken mogen worden.*

(...)

31. *Door nazicht van de beslissing van de Bestendige Deputatie d.d. 20.05.2015, dewelke enkel werd vernietigd door bij arrest d.d. 02.05.2017 wegens de laattijdigheid ervan (t.t.z. buiten vervaltermijn van 3 maanden), kan thans reeds op een redelijke wijze voorzien worden op welke manier de Bestendige Deputatie na tussenkomst van een nieuw annulatiearrest haar nieuwe beslissing zal motiveren (zie stukken 7-9).*

In het verlengde van het eerder verzoekschrift tot nietigverklaring d.d. 06.07.2015 betaamt het volgende motieven als kennelijk onredelijk te waarderen zodat deze niet andermaal de Bestendige Deputatie er mogen toe brengen een vergunning af te leveren (zie stuk 8):

- (i) *Anno 1969 werd een vergunning afgeleverd voor het ter plaatse oprichten van een kippenstal zónder mestkelder. Entend op voormelde vergunning kan thans niet aangenomen worden dat om de regularisatie van een herbouw van een vergunde inrichtingen wordt verzocht Het is immers vooreerst zo dat de aanvraag thans een varkensstal mét mestkelder behelst en tevens om een vergunning van nog andere inrichtingen (t.t z. een naastliggende mestkelder, vier voedersilo's, de aanleg van steenslagverharding, het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaal) wordt verzocht*
- (ii) *Niet enkel de verenigbaarheid van de stal met de onmiddellijk omgeving, zijnde de direct naastliggende percelen, te evalueren doch eveneens de andere inrichtingen waarvoor om een vergunning wordt verzocht (in het bijzonder de omvang en inplanting van de 4 voedersilo's).*
- (iii) *Bij de beschrijving van de omgeving zich niet louter te beperken tot het eenvoudigweg catalogeren van de bebouwing als 'voornamelijk residentiële bebouwing', 'woningen met grote achterliggende bedrijfsgebouwen' of 'uitgesproken residentieel karakter'. Doch dient een evaluatie te worden gemaakt van de hinder/impact op de aspecten zoals opgenomen in art. 4.3.1§2,1° VCRO en*

deze af te toetsen aan de onmiddellijk omgeving, zijnde de onmiddellijk naastliggende percelen.

32. Zodoende wordt dan ook verzocht te bevelen dat voormelde aspecten in de motivering dienen opgenomen te worden of gezien kennelijk onredelijk niet mogen opgenomen worden, teneinde te vermijden dat voorliggende dossier, rekeninghoudende met de eerdere halsstarrige houding aangenomen door de Bestendige Deputatie, andermaal aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen zal dienen voorgelegd te worden.

33. Tevens wordt verzocht, zoals in het eerdere vernietigingsarrest d.d. 02.12.2014, een ordetermijn van 3 maanden op te leggen voor het nemen van een nieuwe beslissing en dit teneinde onnodig oponthoud te vermijden. Met het oog op enerzijds de effectieve voldoening aan de termijnverplichting door de Bestendige Deputatie en anderzijds enige vaart te zetten in een vergunningsdossier dat thans reeds ca. 10 jaar aansleept, wordt verzocht aan het voldoen aan deze vervaltermijn alsook de motiveringscondities (in toepassing van art 38 van hogervermeld decreet) een dwangsom te koppelen van 500,00 EUR per dag vertraging dan wel per dag er een nieuwe beslissing voorligt waarbij de motiveringscondities worden geschonden.

...

2.

De verwerende partij repliceert:

...

Ons college wenst te beklemtonen dat niet kan worden ingegaan door uw Raad op het verzoek tot het aanwenden van de bevoegdheid om, op grond van artikel 37 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, aan ons college een verbod op te leggen om welbepaalde “onregelmatige motieven of kennelijk onredelijke motieven” te betrekken bij een nieuwe beslissing, na een gebeurlijke vernietiging door uw Raad van de huidige bestreden impliciete vergunningsbeslissing.

Ons college merkt allereerst op dat de verzoekende partij haar verzoek klaarblijkelijk steunt op een “redelijk voorziene verwachting” (in haar hoofd althans) dat ons college welbepaalde motieven zal hanteren bij het opnieuw beslissen over de vergunningsaanvraag. Zij wijst, in het verlengde van haar eerder verzoekschrift tot nietigverklaring d.d. 6 juli 2015 tegen het eerdere (“expliciete”) vergunningsbesluit van 20 mei 2015 van ons college, naar een aantal (mogelijke) motieven die zijzelf als kennelijk onredelijk beschouwt.

De huidige bestreden beslissing betreft evenwel de impliciete, en per definitie ongemotiveerde, beslissing van ons college tot afwijzing van het administratief beroep en tot bevestiging van de vergunningsbeslissing in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen van Opglabbeek.

Uw Raad kan bij het in voorkomend geval vernietigen van deze impliciete beslissing dan ook geen motieven als “onregelmatig” of “kennelijk onredelijk” beschouwen, aangezien er geen motieven voorhanden zijn, laat staan dat er motieven voorhanden zijn die als “onregelmatig of kennelijk onredelijk” kunnen worden beschouwd door uw Raad. Het verzoek tot het aanwenden van de injunctiebevoegdheid heeft dan ook geen enkele rechtsgrond en kan manifest niet worden ingewilligd.

Het is trouwens ook manifest niet aan de verzoekende partij om:

1. vooruit te lopen op een nieuw onderzoek door ons college als vergunningverlenende overheid,
2. zich in de plaats stellende van ons college als enige bevoegde instantie hiervoor, hierbij aan te geven welke motieven ons college zou gaan betrekken bij de nieuwe besluitvorming
3. zich in de plaats van uw Raad uit te spreken over de regelmatigheid of redelijkheid van deze (door haarzelf naar voren geschoven) “motieven” en om deze nu al als onregelmatig of kennelijk onredelijk te bestempelen.

Ons college wijst er in dit verband nog op dat uw Raad zich geenszins heeft uitgesproken over de motieven die in de eerdere beslissing van 20 mei 2015 van ons college werden aangewend ter verantwoording van de voorwaardelijke vergunningsbeslissing. Deze beslissing werd, zoals reeds gesteld, enkel vernietigd, omdat ons college de injunctietermijn opgelegd in het eerder vernietigingsarrest van 2 december 2014 niet had gerespecteerd (termijn die ten gevolge van de zogenaamde Imbos-cassatierechtspraak van de Raad van State als een vervaltermijn moest worden gezien).

Uw Raad heeft zich m.a.w. niet uitgesproken over de uitdrukkelijke motieven die eerder door ons college werden aangehaald ter onderbouwing van de vergunningsbeslissing van 20 mei 2015. Het is niet aan de verzoekende partij om nu te stellen dat ons college bij een gebeurlijke vernietiging dezelfde motieven zal gebruiken, noch om de bewuste motieven (van toen) zelf als onregelmatig of kennelijk onredelijk te bestempelen (waar uw Raad geenszins toe is gekomen in zijn onderzoek van de zaak), om dan nu aan uw Raad te vragen een verbod op te leggen aan ons college om ze nog langer te betrekken bij een gebeurlijke nieuw te nemen beslissing.

Het verzoek kan manifest niet worden ingewilligd.

Uiteraard geldt dit dan ook voor het parallelle verzoek van de verzoekende partij tot oplegging van een dwangsom aan ons college ingeval van niet-naleving van het gevraagde bevel om de door de verzoekende partij aangewezen motieven niet langer te betrekken bij de nieuwe besluitvorming.

...”

3.

De verzoekende partij dupliceert in haar wederantwoordnota:

“ ...

36. In de antwoordnota van de verwerende partij wordt gemeend dat, gezien de bestreden beslissing een impliciete en ongemotiveerde afwijzingsbeslissing van het beroep betreft, uit deze bestreden beslissing geen elementen kunnen worden geput die vervolgens kunnen aangewend worden in het kader van de injunctiebevoegdheid.

37. Evenwel betaamt het niet de injunctiebevoegdheid op een dergelijke enge wijze te appreciëren – mocht dit immers zo zou dienen te gebeuren dan is een dergelijke bevoegdheid in se bij alle impliciete afwijzingsbeslissing eenvoudigweg niet toepasbaar - quod non.

Dit is alsook niet wat de decreetgever heeft betracht bij het toekennen van de injunctiebevoegdheid. De tekst van art. 37 maakt er immers negens van gewag dat de injunctiegronden rechtstreeks uit de bestreden beslissing dienen te komen.

38. Ook wanneer naar de Parlementaire evaluatie van de werking van de injunctie gekeken wordt, wordt hierin ook niet vermeld dat de motieven rechtstreeks uit de bestreden beslissing dienen te komen.

Door het Parlement wordt evenwel getracht met de toekenning van de injunctiebevoegdheid de procesgang vlotter te laten verlopen en zoveel mogelijk het herhaaldelijk terugkaatsen van een dossier tussen Provincie en Raad te voorkomen.

...”

Beoordeling door de Raad

De uitoefening van de injunctiebevoegdheid op grond van artikel 37, §1, eerste lid, 3° DBRC-decreet waarbij het vernietigingsarrest het bestuur verplicht om bij het nemen van een herstelbeslissing welbepaalde, door de rechter als onrechtmatig of kennelijk onredelijk aangemerkte motieven te wraken, houdt onvermijdelijk een bepaalde mate van ingrijpen in de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur in en moet ter wille van het beginsel van een strikt te vermijden indeplaatsstelling door de rechter van het bestuur met bedachtzaamheid worden aangewend.

Hoewel de twee voorafgaande vergunningsbeslissingen vernietigd werden, verantwoorden de door de verzoekende partij opgegeven redenen niet waarom een efficiënt rechtsherstel het uitoefenen van die bevoegdheid vereist. De thans bestreden stilzwijgende beslissing bevat formeel evident geen motieven die als onrechtmatig of kennelijk onredelijk beoordeeld zouden kunnen worden. De vernietiging van de vergunningsbeslissing van 20 mei 2015 met het arrest van 2 mei 2017 steunt dan weer uitsluitend op de vaststelling van bevoegdheidsoverschrijding wegens het verstrijken van de beslissingstermijn zonder enige inhoudelijke uitspraak over de gehanteerde motieven. Dat vernietigingsarrest kan niet als grondslag voor de gevraagde injuncties worden aangewend. Voorts wordt er niet aangenomen dat de verwerende partij geen rekening zal houden met de overwegingen die tot het vernietigingsarrest van 2 december 2014 geleid hebben.

Het blijkt dus niet dat de discretionaire beoordelingsmarge van de verwerende partij als gevolg van de achtereenvolgende vernietigingsarresten in die mate aangetast is, dat de toepassing van artikel 37, §1, eerste lid, 3° DBRC-decreet geboden is. Afgezien van een injunctietermijn, worden de gevorderde injuncties en de daaraan gekoppelde dwangsom afgewezen.

Ook het verzoek om aan de injunctietermijn zelf een dwangsom te verbinden, wordt niet ingewilligd. De overschrijding van de in het arrest van 2 december 2014 opgelegde beslissingstermijn berust op een onjuiste kwalificatie daarvan als een termijn van orde, zonder dat die begane onwettigheid het gevolg van kwade trouw of onwil blijkt te zijn. Waar zij argumenteert dat de dwangsom gewettigd is om de “vervaltermijn” te doen respecteren, verliest de verzoekende partij overigens op haar beurt uit het oog dat een vernietigingsarrest de wettelijke aard van een beslissingstermijn niet kan veranderen. Artikel 37, §1, tweede lid DBRC-decreet kwalificeert een injunctietermijn uitdrukkelijk als een “ordetermijn”. Als het wel om een vervaltermijn zou gaan, zou het opleggen van een dwangsom volstrekt doelloos zijn aangezien de verwerende partij na het verstrijken van die termijn van haar beslissingsbevoegdheid vervallen zou zijn en er in die situatie geen dwangsom meer opgeëist zou kunnen worden.

VIII. KOSTEN

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift en wederantwoordnota om een verhoging van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding van 700 euro naar het maximumbedrag van 1400 euro. Die verhoging is vanwege de halsstarrige houding van de verwerende partij gerechtvaardigd. De verzoekende partij wijst op het onbeantwoord laten van bezwaren, het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, het naast zich neerleggen van injuncties van het vernietigingsarrest van 2 december 2014, de beslissing van 20 mei 2015 die getuigt van het inhoudelijk flagrant verloochenen van de opmerkingen van het vernietigingsarrest van 2 december 2014 en de duur van meer dan een maand na de terechtwijzing in het arrest van 2 mei 2017 om een eenvoudig briefje tot mededeling van de stilzwijgende afwijzing van het derdenberoep te verzenden.

2.

De verwerende partij ziet niet in waarom het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding verschuldigd zou zijn. De door de verzoekende partij aangehaalde argumenten zijn gedeeltelijk feitelijk onjuist en staan in ieder geval volkomen los van de hoogte van de gepaste rechtsplegingsvergoeding.

3.

De tussenkomende partij vraagt dat de verzoekende partij tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, veroordeeld wordt.

Beoordeling door de Raad

1.

Op grond van artikel 21, §7, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

Er bestaat grond om de verzoekende partij, als ten gronde in het gelijk gestelde partij, een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

Luidens artikel 20/1, §1 van het Procedurebesluit bedraagt het basisbedrag 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1400 euro.

Over de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt artikel 21, §7, derde lid DBRC-decreet:

“... ”

De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan, op gemotiveerde wijze, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Vlaamse Regering bepaalde minimum- en maximumbedragen te overschrijden. In zijn beoordeling houdt hij rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

“... ”

De verzoekende partij maakt aanspraak op de toepassing van het derde beoordelingscriterium, dat wil zeggen de “kennelijk onredelijke aard van de situatie”. Zij moet concrete, aan de zaak eigen argumenten aanreiken waaruit die situatie blijkt. Het criterium dat het om een “kennelijk onredelijke” situatie moet gaan, houdt in dat het toezicht door de rechter marginaal moet blijven.

Zoals artikel 21, §7, eerste lid DBRC-decreet het zegt, is de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de advocaat. Anders dan de verzoekende partij dat in haar betoog blijkt te zien, heeft de rechtsplegingsvergoeding geen sanctionerend karakter. Een verhoging van de rechtsplegingsvergoeding mag dus niet als middel worden aangewend om onwettige beslissingen te bestraffen. De argumenten van de verzoekende partij missen pertinentie.

Er bestaan geen redenen om het basisbedrag van 700 euro te verhogen.

2.

In overeenstemming met artikel 21, §7, voorlaatste lid DBRC-decreet kan de tussenkomende partij niet worden gehouden tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten. De aanspraak van de tussenkomende partij op een rechtsplegingsvergoeding wordt afgewezen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van Johan SCHREURS is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek van 13 augustus 2010 houdende het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor de regularisatie van een varkensstal op een mestkelder, een naastliggende mestkelder, vier voersilo's, de aanleg van steenslagverharding, de regularisatie van de inplanting van een varkensstal met dakoversteek, het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaalt op een perceel gelegen te 3660 Opglabbeek, Broekkantstraat 22, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 911N, wordt geacht te zijn afgewezen.
3. De Raad beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partij, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 11 december 2018 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF